

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **K. A.**
wobec którego warunkowo umorzono postępowanie o czyn z art. 155 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
w dniu 20 sierpnia 2024 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 21 listopada 2023 r., sygn. akt V Ka 1826/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim
z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 555/20,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć K. A. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2022 r., w sprawie o sygn. akt II K 555/20, Sąd Rejonowy Stargardzie Gdańskim warunkowo umorzył postępowania karne wobec K. A. na okres próby dwóch lat, o czyn zakwalifikowany z art. 155 k.k.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 21 listopada 2023 r., w sprawie V Ka 1826/23 zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego. Zaskarzając wyrok w całości, zarzucił mu: *„zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wskutek rozpoznania sprawy karnej przez sąd drugiej instancji w składzie jednego sędziego, ukształtowanym na podstawie art. 14fa ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1327 z późn. zm.; dalej „ustawa covidowa”), wbrew wskazaniu rozpoznania apelacji w składzie trzech sędziów z art. 29 § 1 k.p.k., co doprowadziło do ograniczenia prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) i prawa do obrony (art. 42 ust. 2 Konstytucji RP), ponieważ nie jest konieczne dla ochrony zdrowia publicznego (art. 2 i art. 31 ust. 1 Konstytucji RP), a wadliwe rozpoznanie sprawy przez sąd nienależycie obsadzony miało istotny wpływ na treść orzeczenia i w konsekwencji skutkowało utrzymaniem w mocy niesłusznego wyroku.”*

W konkluzji kasacji skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnym stanowisku co do kasacji prokurator Prokuratury Rejonowej w Stargardzie Gdańskim wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie wskazanym w art. 535 § 3 k.p.k. Z uwagi na rodzaj wydanego w sprawie orzeczenia jasne jest, że kasacja musiała zostać oparta na uchybieniu wskazanym w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 i § 2 k.p.k.). Uchybienie o takim charakterze musi jednak zaistnieć w dacie orzekania przez sąd odwoławczy, aby można było podnieść w kasacji zarzut oparty na treści art. 439 § 1 k.p.k. Tymczasem, w dacie rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym przepis art. 14fa ustawy z dnia 20 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem,

przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 340) obowiązywał i nie został zakwestionowany jako niezgodny z Konstytucją RP, co oznacza, iż skutecznie określał regułę tworzenia składu sądu drugiej instancji. Skarżący nie dostrzega także tego, że wskazany w art. 14 fa tej ustawy skład sądu pozostaje właściwy także w okresie roku po odwołaniu stanu zagrożenia lub stanu epidemii, a to oznacza, iż procedując w dniu 21 listopada 2023 r. sąd odwoławczy nie naruszył tej normy. Skoro zatem przepis art. 14 fa wskazanej ustawy nie został uchylony z porządku prawnym, to nie zaistniało uchybienie wskazane w kasacji.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.

[PGW]

[ms]